

ROBERT ERVIN HOWARD

DELCARDESINA KOČKA (*Delcardes' Cat*)

Král Kull se vydal spolu se svým hlavním rádcem Tu na návštěvu mluvící Delcardesiny kočky. Každá kočka může spatřit krále, ale málokterý král má možnost vidět takovou kočku, jako je ta Delcardesina. A tak Kull zapomněl na chvíli na strašné varování před Thulsou Doomem, čarodějníkem, a šel k Delcardes.

Kull byl skeptický v této věci a Tu zase ostražitý a podezřívavý, aniž by přesně věděl proč. Zřejmě zatrpkl léty nepěkných pletich a intrik. S nevrlostí zapřísáhl krále, že mluvící kočka je nesmysl, klam, podvod a mámení; tvrdil, že kdyby taková věc existovala, byla by to přímo urážka bohů, kteří nařídili, že pouze člověk se může radovat ze schopnosti řeči.

Ale Kull věděl, že za starých časů hovořila zvířata s lidmi. Vyprávěly o tom legendy barbarských předků. Takže sice pochyboval, ale byl přístupný nechat se přesvědčit.

Delcardes byla ochotna mu v tom pomoci. Odpočívala uvolněně na hedvábné pohovce jako velká, krásná kočičí šelma a pozorovala Kulla z pod dlouhých přivřených řas, které dodávaly jejím úzkým, pikantně zešikmeným očím, nepředstavitelné kouzlo.

Rty měla plné, rudé a obvykle, jako právě teď, jemně zvlněné v tajemném úsměvu. Hedvábné šaty a zlaté šperky, osázené drahokamy, zakrývaly jen málo z její půvabné postavy.

Ale Kull se o ženu nezajímal. Vládl sice ve Valusii, ale stále byl Atlanťan a v očích poddaných divochem. Války a výboje, spolu s udržením si neustále rozhoupaného trůnu, to si vyžadovalo pozornost. Přesto zvládl i poznání zvyků a způsobu myšlení zdejšího lidu.

Delcardes byla pro Kulla tajemnou dámou, svůdnou, ale obklopenou oparem starých vědění a ženské magie.

Zase pro Tua byla jen ženou a navíc skrytou základnou pro možné intriky a nebezpečné, ohrožující aféry.

Naopak pro Ka-nua, piktského velvyslance a nejbližšího Kullova poradce, byla posedlým dítětem, předvádějícím výsledky své hravosti. Ale Ka-nu nebyl přítomen v době, kdy se Kull vypravil k mluvící kočce.

Kočka ležela líně na polštáři z hedvábí na vlastní pohovce a prohlížela si krále nevyzpytatelnými očima. Jmenovala se Saremes. Za ní stál otrok, připravený splnit každé její přání. Byl to hubený a vytáhlý chlapík s dolní částí tváře zahalenou jemným závojem, splývajícím až na prsa.

„Králi Kulle,“ promluvila Delcardes, „žádám tě o laskavost ještě dříve, než začne Saremes hovořit, protože pak musím být zticha.“

„Můžeš hovořit,“ svolil král.

Dívka se dychtivě zasmála a tleskla.

„Dovol mi vzít si za muže Kulru Thooma ze Zarfhaany.“

Tu se vmísil do hovoru dříve, než stačil Kull odpovědět.

„Můj pane, tato záležitost už byla obsírně prodiskutována v radě. Věděl jsem, že za pozvání k této návštěvě se skrývá nějaký záměr! Tato dívka má stopy královské krve a je proti zvyklostem Valusie, aby žena královské krve vstoupila do manželství s cizincem nižší třídy.“

„Ale král může zákon změnit,“ ohrnula rty Delcardes.

„Můj pane,“ pokračoval Tu, lomíc rukama jak někdo, kdo je v nejvyšším stupni podráždění. „Jestli jí to umožníš, vyvoláš válku a povstání a spory pro příštích sto let.“

A pustil se do výkladu o hodnostech, rodokmenech a historii, ale Kull ho zastavil. Zásoba jeho nevelké trpělivosti se již vyčerpala.

„U Valky a Hothata! Jsem snad stará bába nebo farář, abys mne otravoval takovými věcmi? Dohadujte se o tom mezi sebou a mě dej pokoj a nedráždi mne už více takovými otázkami ve věci uzavírání manželství. Při Valkovi, na Atlantidě se jednoduše žení muži s ženami dle libosti a nic víc.“

Delcardes našpulila rty směrem k Tuovi, který zamračeně ucouvl. Pak se ze široka usmála a pružným pohybem se otočila na pohovce.

„Promluv na Saremes, Kulle, jinak bude na mne žárlit.“

Kull nejistě pohlédl na kočku s dlouhou, hedvábnou srstí šedé barvy. Její šikmé oči se tajemně leskly.

„Vypadá mladě, Kulle, ale je velmi stará,“ řekla Delcardes. „Je to kočka ze starodávné rasy Plavých, která tu žije už tisíc let. Zeptej se jí na stáří, králi.“

„Kolik je ti let, Saremes?“ zeptal se nevýrazně král.

„Valusie byla ještě mladá, když já už byla stará,“ odpověděla kočka zřetelným, ale podivně zabarveným hlasem.

Kull vybuchl.

„Valko a Hothate!“ zaklel. „Ona mluví!“

Delcardes se měkce rozesmála radostí, ale výraz kočky se vůbec nezměnil.

„Mluvím, myslím, vím, jsem,“ řekla. „Byla jsem příbuznou královen a rádce králů dříve, než na bílé pobřeží Atlantisu vstoupily vaše nohy, Kulle z Valusie. Viděla jsem předky Valusijců vydávat se na daleký východ zničit Plavé. Byla jsem tady už když Plavé vystoupily v éónu z oceánů, kdy tápající rozum člověka teprve hledal svůj rozměr. Viděla jsem vznikat a zanikat císařství a království. Viděla jsem krále sedící v sedle vynesené na svých štítech. Ano, byla jsem dokonce i bohyní a hleděla na zvláštní novice, klanějící se přede mnou. Hleděla jsem na hrozná rituála, prováděná k mému uctění. Celé věky byl můj druh uctíván podivnými bytostmi – podivnými stejně jako jejich činy.“

„Umíš číst z hvězd a předvídat události?“ přeskočila Kullova mysl barbara k přizemnějším věcem.

„Ano, kniha minulosti i budoucnosti je otevřena přede mnou a mohu říci člověku, co je dobré, aby věděl.“

„Tak mi pověz,“ žádal Kull, „kam jsem si včera založil tajný dopis od Ka-nua.“

„Zasunul jsi ho na dno pochvy své dýky a hned jsi na to zapomněl,“ zněla odpověď kočky.

Kull vytáhl dýku a zatřepal pochvou. Vypadl úzký svitek pergamenu.

„U Valky a Hothata!“ zaklel. „Saremes, ty jsi kočičí čarodějka! Podívej se, Tue!“

Ale Tu měl stažený rty nesouhlasem a zamračeně hleděl na Delcardes.

Ta mu vrátila bezelstný pohled a tak se popuzeně otočil ke Kullovi.

„Můj pane, uvažuj! To všechno je jen maškaráda!“

„Tue, nikdo mne neviděl schovávat ten dopis, na který jsem pak i zapomněl.“

„Králi, nějaký špeh mohl –“

„Špeh? Nebuď blázen, Tue. Copak by mohla kočka slídit, aby viděla, kam schovávám dopisy?“

Tu povzdychl. Jak stárnul, stále obtížněji krotil své rozhořčení a činilo mu dost potíží, nedat je králi najevo.

„Můj pane, pomysli na to, že za kočkou se mohou skrývat lidé!“

„Lorde Tu,“ ozvala se Delcardes tónem uhlazené výčitky, „házíš na mne špínu a urážíš Saremes.“

Kull pocítil vůči Tuovi nejasný hněv.

„Koneckonců, Tue,“ řekl, „kočka mluví, to nemůžeš popřít.“

„Je to nějaký trik,“ trval na svém neústupný Tu. „Mluví jen lidé, zvířata ne.“

„Ne tak docela,“ oponoval mu Kull, sám přesvědčen o skutečné schopnosti kočky

hovořit a dychtícího Tua přesvědčit o tom, že má pravdu. „V dávných dobách hovořili s lidmi ptáci. Říkali lidem z kmene Horského moře, kde je skryta zvěř.

Také není pochyb o tom, že zvířata mluví mezi sebou. Mnoho nocí jsem ležel na svazích hor, pokrytých lesy nebo na travnatých savanách a slyšel jsem, jak tygři řvou jeden na druhého za světla hvězd. Takže proč by se některé zvíře nemohlo naučit lidské řeči? Byly chvíle, kdy jsem řvu tygrů téměř rozuměl. Tygr je mým totemem a pro mne je nedotknutelný, vyjma při mé vlastní obraně,“ dodal nesouvisle.

Tu se krotil. Takové řeči o totemech a nedotknutelnosti by snesl od divokého náčelníka, ale slyšet je od krále Valusie, to ho nesmírně našťvalo.

„Můj pane,“ řekl, „kočka není tygr.“

„Velmi správně,“ odpověděl Kull. „A tato je moudřejší, než všichni tygři.“

„Nemá to sice žádný význam, ale je to pravda,“ dodala klidně Sarames.

„Lorde kancléři, uvěříš, jestli ti řeknu, co se právě děje v královské pokladnici?“

„Ně!“ zavrčel Tu. „Mazaní zvěřové mohou zjistit cokoli, jak jsem se přesvědčil.“

„Žádného člověka nelze přesvědčit, nechce-li,“ poznamenala Sarames chladně, citujíc staré Valusijské přísloví. „Tak abys věděl, Tue, právě tam objevili dvacet pytlů zlata navíc. Posel už je na cestě ulicemi, aby ti o tom řekl. „Ach,“ vzdychla, když se v tu chvíli ozvaly na chodbě kroky, „dokonce už je tady.“

Štíhlý kurýr, oblečený v pestrobarevný šat královských pokladníků, vstoupil do dveří. Hluboce se uklonil a požádal o dovolení promluvit. Kull mu udělil svolení a posel řekl:

„Mocný králi a lorde Tue, dvacet pytlů zlata bylo zjištěno navíc v královské pokladnici.“

Delcades se zasmála a potěšené zatleskala. Ale Tu se jen zamračil.

„Kdy to bylo zjištěno?“

„Sotva před půl hodinou.“

„Komu všemu jste o tom řekli?“

„Nikomu, můj lorde. Jen já a hlavní pokladník jsme o tom věděli až do této chvíle, kdy jsem to oznámil vám, můj lorde.“

„Zmiz!“ poslal Tu nevrle posla pryč. „Podívám se na to později.“

„Delcades,“ ozval se Kull, „ta kočka je tvoje, že ano?“

„Můj králi,“ odpověděla dívka, „nikdo Sarames nevlastní. Poskytla mi pouze čest svou přítomností. Je to můj host. Je zcela svou vlastní paní a byla jí po tisíciletí.“

„Velmi bych si přál mít ji v paláci,“ řekl král.

„Sarames,“ oslovila Delcades ochotně kočku, „král by tě chtěl mít jako svého hosta.“

„Půjdu s králem Valusie,“ důstojně odvětila kočka, „a zůstanu v královském paláci, dokud nebudu mít chuť jít někam jinam. Protože já jsem velký cestovatel, Kulle, a těší mne procházet se světem. Procházím se ulicemi měst, kde jsem se kdysi dávno toulala hustými lesy, a našlapuji do písku pouští, kudy jsem kdysi našlapovala na císařské cesty.“

* * *

A tak mluvící kočka Sarames přišla do královského paláce Valusie. Její otrok ji doprovázel. Dostala přidělen prostorný pokoj, plný měkkých pohovek a hedvábných podušek. Denně jí předkládali ta nejlepší masa z královské tabule a všechno služebnictvo krále se stalo jejími nevolníky, vyjma Tue, který bručel, když viděl to vyvyšování kočky, i když mluvící. Sarames se k němu chovala s pobaveným opovržením, ale Kulla přijímala na úrovni důstojné rovnosti.

Dosti často přicházela do trůnního sálu a ležela tam na hedvábném polštáři s otrokem neustále při svém boku. Ten ji doprovázel, ať se hnula kamkoliv.

Jindy přicházel Kull do jejího pokoje a rozprávěli až do šerých hodin svítání.

Vyprávěla mu mnohé příběhy a odhalovala četné staré moudrosti. Kull naslouchal pozorně a se zájmem, protože mu bylo jasné, že tato kočka je daleko moudřejší než mnohý z jeho rádců, a že nahromadila mnohem více starých poznatků než všichni ostatní dohromady. Její slova byla vážná a věštecká, ale odmítala předpovídat něco jiného, než drobné události, odehrávající se v každodenním životě paláce či království. Vyjma toho, že varovala krále před Thulsou Doomem, před kterým ho už varoval i ten zapomenutý dopis.

„Protože já,“ řekla, „co jsem naživu více let než ty minut, vím, že pro člověka je lepší nevědět, co ho čeká. Co má přijít, to přijde a člověk to nemůže odvrátit, ani před tím utéci. Pro člověka je lepší jít ve tmě, vede-li jeho cesta přímo do lví tlamy a jiná tu žádná není.“

„Ano,“ souhlasil Kull, „ale platí-li, co se má stát, stane se – o čemž já osobně pochybuji – tak třeba, když se o někom říká, že má brzy zemřít, tak jeho paže mu buď zeslábnou, nebo naopak zesílí, tak to je také předurčeno?“

„Jen bylo-li, předurčeno, aby o tom věděl,“ odpověděla Saremes a zvýšila tak jen Kullovy rozpaky a pochyby. „Ačkoliv ne všechny cesty života jsou stanoveny pevně, protože člověk může udělat to nebo ono, a dokonce ani bohové neví, co si vlastně člověk usmyslí.“

„Pak tedy,“ ozval se s pochybnostmi Kull, „pak tedy nejsou všechny věci předurčeny, je-li více cest, ze kterých si člověk může vybrat. Jak potom mohou být předpovídaný události pravdivé?“

„Život zná mnoho cest, Kulle,“ odpověděla Saremes. „Já stojím na křižovatce světa a vím, čím končí každá cesta. Bohové nevědí, kterou z těch cest si člověk zvolí, zda půjde vpravo či vlevo, dokud nedojde do tohoto místa, kde se cesty rozdělují. Jakmile se však vydá jednou z nich, nemůže se už vrátit.“

„Potom ale, při Valkovi,“ zmateně pokračoval Kull, „proč mi neukážeš, kde číhá nebezpečí a kde prospěch, a proč mi nepomůžeš vybrat si tak správnou cestu?“

„Protože jsou stanoveny hranice i takovým mocným, jako jsem já,“ odpověděla kočka, „aby nepřekáželi alchymistické práci bohů. Nesmíme odhalovat závoj, spuštěný před lidské zraky, aby nám bohové neodňaly naši moc, a také abychom neublížili člověku. Z každé křižovatky se rozebíhá mnoho cest a člověk si musí jednu z nich vybrat, aniž by věděl, která je lepší. Stává se, že Naděje rozžehne na jedné z cest svou lampu a člověk ji následuje i přesto, že tato cesta může být nejhorší ze všech.“

A tak pokračovala dál a Kull naslouchal, i když pro něj bylo těžké jí porozumět.

„Víš, králi, tato naše moc musí mít limity, jinak bychom se mohli stát příliš mocní a zničit i bohy. Je nám dáno toto mystické kouzlo, abychom mohli, když rozevřeme knihu minulosti, zahlédnout na chvíli i letmo budoucnost, zahalenou v mlze.“

Kulla napadlo, že argumenty Saremes jsou poněkud chatrné a nelogické, s příchutí čarodějnictví a strojenosti. Ale pod pohledem Saremesiných chladných, šikmých očí, hledících na něj bez zamrknání, nenašel odvahu cokoli namítnout, ať už měl jakékoli pochybnosti.

„A nyní,“ prohlásila kočka, „nadzvednu na chvíli závoj a podívám se, co dobrého ti může přinést sňatek Delcardes s Kulrou Thoomem.“

Kull se napřímil a neklidně trhl rameny.

Neměl chuť se zabývat sňatkovými problémy žen. Ať si to poslechne Tu.

Kull až dosud nikdy o těchto věcech nepřemýšlel a jeho myšlení bylo utlumené. A tak Saremes chytře předla své filozofické a moralizující rady pro dny, co přijdou. Ale teď se Kull probral.

Byl to vskutku podivný pohled, jak Kull, podepírající si bradu svou velkou pěstí, naklánějící se dychtivě kupředu a opájející se zvláštní intonací hlasu Saremes, nemyslí na nic jiného. Saremes ležela buď stočena na hedvábném polštáři nebo se líně protahovala celou délkou svého těla. Oči jí podivně zářily a rty se stěží pohybovaly, když vyprávěla ty tajemné a fascinující věci, zatímco otrok Kuthulos stál za ní jak socha bez hnutí a beze slova.

Kull si vysoce cenil jejího mínění a ochotně přijímal její rady – které mu dávala někdy méně, jindy více opatrně – týkající se panování. Po čase Kull shledal, že její rady se obvykle shodují s jeho osobním přáním a začal ji podezřívát, jestli dokonce neumí číst myšlenky.

Kuthulos ho nudil svou nenápadností a nehybností a také svým mlčením. Ale Saremes nechtěla nikoho jiného. Kull se pokoušel zahlédnout otrokovu tvář, zahalenou závojem. Ale látka byla tak hustá, že se mu to nepodařilo a nic nevěděl o té tváři pod rouškou. Se zdvořilostí k Saremes se nikdy neodvážil požádat Kuthulose, aby obličej odkryl.

Jednoho dne vstoupil Kull do Saremesina pokoje. Kočka se na něho dívala záhadným pohledem a zahalený otrok stál zase jak socha za ní.

„Kulle,“ oslovila krále, „opět ti chci poodhalit závoj tajemství. Brule, piktský zabiják, bojovník Ka-nua a tvůj přítel, byl právě zavlčen pod vodu Zapovězeného jezera hroznou obludou.“

Kull vyskočil se vzteklým zaklením.

„Ha! Brule? Při Valkovi, co dělal u Zapovězeného jezera?“

„Koupal se tam. Pospěš si, ještě ho můžeš zachránit, i kdyby byl unesen až do Kouzelné země, ležící pod jezerem.“

Kull se vrhl ke dveřím. Byl polekán, ale ne více, než kdyby slyšel, že se jedná o někoho jiného. Znal bezohlednou neuctivost tohoto Pikta, vůdce mezi nejmocnějšími cizinci ve Valusii. Takže nebyl ani moc překvapen.

Už chtěl přivolat strážce, když Saremesin hlas ho zadržel.

„Ne, můj lorde, bude lepší, když půjdeš sám. Ani na tvůj rozkaz žádný muž nevstoupí do temných vod jezera, protože podle valusijských legend by to znamenalo pro každého smrt. Jen král tam může vstoupit.“

„Dobrá, půjdu tedy sám,“ řekl Kull. „Tak také uchráním Brula před hněvem lidu za porušení tabu, je-li šance úniku té obludě. Informuj o tom Ka-nua.“

Kull, odmítaje uctivé dotazy vrčením beze slov, nasedl na svého obrovského koně a co nejrychleji vyrazil z Valusie. Jel sám a ještě dal příkaz, že ho nikdo nesmí následovat. To, co má udělat, udělá sám a nepřál si, aby kdokoli viděl, jak bude vynášet Brula nebo jeho tělo ze Zapovězeného jezera. Zaklel nad nezodpovědnou neúctou Pikta a proklel tabu visící nad jezerem. Jeho znesvěcení mohlo vyvolat mezi Valusijci bouři nevole, ba až povstání.

Soumrak se už snášel dolů z hor Zalgary, když Kull zastavil koně na břehu jezera, ležícího uprostřed rozlehlého, opuštěného lesa. Na jeho vzhledu nebylo nic, co by naznačovalo zapovězenost. Modrá voda se poklidně rozlévala mezi bílými břehy. Nad hladinu se zvedalo několik malých ostrůvků, vyhlížejících jak smaragdy a nefrity. Z jezera stoupala jemná chvějivá mlha, dodávající tomuto místu zdání zpomalené neskutečnosti. Kull chvíli pozorně naslouchal a měl dojem, že skrze safírovou vodu se prodírá jakási lehounká a vzdálená hudba.

Neklidně zaklel při pomyšlení, že je to počátek kouzel, snažících se ho očarovat. Odložil všechnu svou výstroj i výzbroj a ponechal si jen opasek, bederní roušku a meč. Pomalu vkročil do té třpytivé modře a šel, dokud mu voda nesahala do půli stehů. Pak zjistil, že dno prudce klesá dolů. Zhluboka se nadechl a potopil se.

Zatímco plul dolů tím safírovým jasmem, měl čas přemýšlet a napadlo ho, že je to všechno možná jen špatný žert. Neměl být tak zbrklý a měl vytáhnout ze Saremes přesné místo, kde Brule plaval a byl napaden, a také, zda je mu předurčeno bojovníka zachránit nebo ne. Nakonec si pomyslel, že by mu to kočka třeba ani nemohla říci. Dokonce i kdyby ho ujistila, že bude neúspěšný, stejně by se o to pokusil. Saremes měla pravdu, když prohlásila, že je lepší člověku budoucnost nezjevovat.

Pokud jde o místo, kde byl Brule napaden, obluda ho mohla odtáhnout kamkoliv jinam. Kull si umínil prozkoumat celé dno jezera.

Zatímco takto přemýšlel, zakmitl se za ním stín, neurčité zachvění nefritu a safíru

jezera. Uvědomil si chvějivé odstíny i po stranách, ale nemohl rozeznat jejich formu.

V hloubce pod sebou začal rozeznávat slabě světélkující dno jezera, jakoby žhnoucí jakýmsi zvláštním zářením. Stíny se teď už rozlévaly všude kolem něho. Hadovitě se hustě vlnily kolem něho a neustále měnily barvu v tisíci odstínech. Voda planula jak topasy a stíny vířily a sršely nádherou. Ač byly nezřetelné a nejasné, byly neprůhledné a třpytivé.

Jakmile Kull zjistil, že nemají v úmyslu ho ohrožit, přestal si jich všimnout a soustředil pohled na dno jezera, kterého se už dotkl nohou. Postavil se pevněji a byl by přísahal, že stojí na živé bytosti, protože pod nohama cítil rytmický pohyb. I tady bylo patrné zřetelné jemné záření. Na všechny strany, kam jen mohl dohlédnout, přecházelo do plápolajících safírových odstínů. Dno jezera vypadalo jako celistvá vrstva ohně, který plál a zářil s nepřetržitou pravidelností. Kull se sklonil a viděl, že dno je pokryto jakýmsi druhem hmoty podobné mechu, která září bílým jasně. Vypadalo to, jako by dno bylo pokryto myriádami světlušek, které rozpínají a zase skládají svá křídla. A právě tento mech se zachvíval jak živý organismus pod jeho bosýma nohama.

Kull začal opět stoupat vzhůru. Vystupoval mezi mořskými horami oceánského pásma Atlantis a cítil se docela jako mořské zvíře. Jako každý Lemurijec byl ve vodě jako doma. Mohl se zdržovat pod vodou dvakrát tak dlouho, jako obyčejný plavec. Ale jezero bylo hluboké a chtěl si šetřit síly.

Vystoupil na hladinu a zhluboka nabral do obrovských plic čerstvý vzduch. Pak se znovu potopil. Opět kolem něj rejdlily stíny, téměř ho oslepující svými záblesky. Plaval tentokrát rychleji a když se dostal na dno, šel rychle, jak mu to dovozovala měkká, pod nohama uhýbající hmota. Viděl, že všude kolem se válí roztroušené lebky a hnáty lidí, co se odvážili do Zapovězeného jezera vstoupit. A v tom mu padl na ramena nestvůrný přízračný stín a cosi neviditelného ho srazilo na planoucí zem. Kull spatřil, jak se zavíráním vody se přihnul nad něho jakýsi tvor. Nejdříve si pomyslel, že je to obrovská chobotnice s dlouhými, vlajícími chapadly, ale když se to ocitlo nad ním, viděl, že to má ruce a nohy jako člověk a ohyzdnou pololidskou tvář vykukující mezi nimi a pošilhávající po něm. Kull napjal nohy a jakmile ucítil dotek obludy na svém těle, vrazil s klidnou pečlivostí svůj meč přímo do té ohyzdné tváře. Nestvůra se mu zhroutila mrtvá k nohám v hrozné bezhlučné křeči. Krev se rozlila kolem Kulla jak mlha. Odrazil se prudce nohama ode dna a vystřelil vzhůru.

Prudce se vynořil do slabého světla. Zpěněnou vodou se k němu řítí velký tvar – vodní pavouk, ale větší než divoký kanec. Oči mu plály pekelným ohněm. Kull, udržuje se na vodě prací nohou a jedné ruky, zvedl svůj meč a když se pavouk přiblížil na dosah, vrazil mu čepel do poloviny délky přímo do těla. Pavouk se tiše potopil.

Slabý hluk přiměl Kulla, aby se otočil, a další, ještě větší pavouk byl téměř u něho. Tento však vystřelil lepkavé prameny sítě přes královny paže a ramena, což mu znemožnilo pohyb. Pavučina byla tak pevná, že by znehybnila i obra. Ale Kull protrhl ta strašná pouta, jako by to byly provázky a popadl obludu za jednu z noh, a bodal a bodal, dokud neochabla a neodplula, barvíc rudě vodu kolem.

„Valko!“ zaklel král. „Nepřišel jsem sem pracovat. Tyto tvory bylo snadné zabít. Jak mohli přemoci Brula, který je ve všech sedmi královstvích hned na druhém místě za mnou v udatnosti?“

Kull hledal ty hroživější duchy než byli tito, pouze obcházející a navštěvující smrtící propasti Zapovězeného jezera. Opět se ponořil a tentokrát už viděl jen barevné stíny a kosti zapomenutých lidí. Vynořil se znovu k nadechnutí a potopil se počtvrté.

Byl teď blízko jednoho z ostrůvků a když plul dolů, podívoval se, jak podivní tvorové žijí mezi hustým smaragdovým porostem, zahalujícím jeho svahy. Legendy vyprávěly, že tu stojí kaple a svatyně, které nemohla postavit lidská ruka, a že v určitých nocích se vynořují z hlubin jezera a pak se tu odehrávají podivné obřady.

Útok přijel ve chvíli, kdy se opět dotkl nohou mechu na dně. Přišel ze zadu a Kull,

varován jakýmsi vrozeným instinktem divocha, se otočil právě ve chvíli, kdy se velký tvar rýsoval nad ním – obrys nepřipomínající ani člověka, ani zvíře, ale strašlivě poskládaný z obou. Gigantické prsty mu sevřely paže a ramena.

Bojoval divoce, ale tvor pevně uchopil jeho ruku s mečem a do levé paže se mu zaryly drápy. Zuřivě se kroutil v tomto sevření a při jednom z obrátů spatřil konečně útočníka. Bylo to něco jako obludný žralok, ale s dlouhým děsivým rohem, zahnutým jak šavle, vyčnívajícím vzhůru z čenichu. Mělo to čtyři paže a tělo podobné tvarem lidskému, ale ne velikostí a silou. Z prstů vyčnívaly drápy jak háky.

Obluda držela Kulla dvěma pažemi a dalšími dvěma mu tlačila hlavu dozadu se záměrem zlomit mu vaz. Ale ani tak divoká bytost nemohla lehce přemoci Kulla z Atlantidy. V Kullovi vybuchl zuřivý vztek a král Valusie se pustil do zběsilého zápasu.

Zapřel se nohama do měkkého mechu a uvolnil si levou ruku celou svou váhou a šklubnutím ramen. Rychlostí kočky pak chtěl přehodit meč z pravé ruky do levé, ale to se mu nepodařilo a tak vyrazil divoce rukou sevřenou v pěst proti obludě. Ale klamavé safírové záření kolem ho zmátlo a zmařilo sílu jeho rány. Žraločí muž sklonil rypák, ale než mohl vyrazit, sevřel Kull pevně levou rukou jeho roh a pevně stiskl.

Následovala zkouška síly a vytrvalosti. Kull, neschopný se ve vodě rychleji pohybovat, věděl že jeho jedinou nadějí je držet svého protivníka co nejbliže u těla a tak vyvážit jeho rychlost. Zoufale se pokoušel uvolnit si ruku s mečem a tak bylo monstrum nuceno držet mu ruku všemi čtyřmi pažemi. Kull svíral levou rukou roh a dával pozor, aby obludě neumožnil rozpárat mu břicho.

Tak se zmítali a zápasili a Kull viděl, že jestli to tak půjde dál, bude ztracen. Začínal trpět nedostatkem vzduchu. Záblesk v ďábelských očích žraločího muže prozradil, že i netvor si uvědomil tu skutečnost, že stačí podržet Kulla pod vodou tak dlouho, až se utopí.

Nastala skutečně beznadějná situace pro kteréhokoli člověka. Ale Kull z Atlantidy nebyl obyčejný člověk. Od dětství cvičený v tvrdé a krvavé škole, s ocelovými svaly a nebojácným srdcem, to vše spojeno v dokonalé souhře, představoval zvlášť schopného bojovníka. Přidal k tomu všechnu svou odvalu, která ho nikdy neopouštěla a vztek tygra, který v jistých okamžicích převážil nad jeho lidstvím.

Takže nyní, plně si vědom blížící se záhuby poháněn vztekem nad svou bezmocností, rozhodl se k tak zoufalému činu, jaký byl nezbytný.

Uvolnil sevření rohu obludy a současně odklonil své tělo co nejdále mohl. Současně volnou rukou popadl nejbližší paži nestvůry.

Žraločí muž okamžitě zaútočil a jeho roh prolétl těsně kolem Kullova stehna, rozřezávajíc mu kůži, a potom se – ó, štěstí Atlantidy! – zaklínil za Kullův těžký opasek. Jak se netvor snažil osvobodit, Kull sevřel s obrovskou silou prsty na paži obludy a rozdrtil lepkavé maso a nelidskou kost jako zralý ovocný plod.

Obluda otevřela tlamu v tichém výkřiku bolesti a znovu divoce zaútočila. Kull uhnul a oba se, ztrácejíce rovnováhu, propadli dolů. Vnořili se do nefritového vlnění a jak se tam tak zmítali, Kullovi se podařilo vytáhnout paži s mečem ze slábnoucího sevření netvora a jedním úderem příšeru rozťal.

Celý zápas trval jen krátkou dobu, ale Kullovi plovoucímu vzhůru, hučelo v hlavě a obrovská váha mu stlačovala žebra. Zdálo se mu, že zápasil celé hodiny. Nejasně zahlédl, že dno jezera se zvedá a uvědomil si, že je to svah jednoho z ostrovů. Současně voda kolem něho ožila a ucítil, jak ho od hlavy až k patám ovíví jakési obrovské kruhy, které ani jeho ocelové svaly nemohou protrhnout. Jeho vědomí sláblo – cítil, že ho cosi vleče strašlivou rychlostí. Slyšel zvuk zvonů v hlavě – a náhle byl nad vodou a jeho trpící plíce sály hluboký doušek vzduchu. V hluboké tmě to s ním zazmítalo, a než se stačil nadechnout podruhé, byl opět stržen pod vodu.

Opět se třpytilo světlo kolem něj. Viděl chvějivě zářící mech daleko před sebou. Byl v

sevržení obřího hada, který ho omotal několika smyčkami klikatého těla jak silným kabelem a jen Valka ví, k jakému osudu ho táhne.

Kull nekladl odpor, aby si ušetřil síly. Jestli ho had nebude držet pod vodou tak dlouho, až zemře utopením, pak bezpochyby bude příležitost k boji v jeho hnízdě, nebo kam ho vůbec vleče. Mimo to Kullový údy byly spoutány tak těsně, že nemohl ani pohnout rukou.

Had, který se hnal modrou hlubinou tak rychle, byl největší, jakého kdy Kull viděl – dobrých dvěstě stop nefritových a zlatých šupin v překrásně sytých odstínech. Oči, když otočil hlavu ke Kullovi, plály ohněm ledu, může-li vůbec něco takového být. Dokonce i Kullova obrazotvorná duše byla ořesena bizarností této scény: obrovský zelenozlatý tvor ženoucí se topasovým jezerem v oslňujícím vlnění barev všech odstínů.

Dno jako vyložené planoucími drahokamy opět začalo stoupat – buď jako svah ostrova, nebo břeh jezera – a vtom se před nimi objevila velká jeskyně. Had vklouzl dovnitř. Světlo zářícího mechu zmizelo a Kull zjistil, že se v té tmě vynořili nad hladinu. Takto pokračovali a měl dojem, že je tažen dost dlouho. Pak se had znovu ponořil.

Opět se dostali do světla, ale do takového, jaké Kull ještě nikdy neviděl. Jasná záře se jemně chvěla na povrchu vody, která sama byla temná a nehybná. Okamžitě věděl, že je v Kouzelné zemi pod Zapovězeným jezerem, protože toto záření nepocházelo ze země. Bylo to černé světlo, černější než jakákoli tma a přece schopná osvětlit temné vody tak, že v nich mohl vidět vlastní temný odraz. Sevržení se náhle uvolnilo a Kull viděl v rozlehlém prostoru před sebou jakési nejasné obrysy.

Usilovně plávaje zjistil, že se blíží k nějakému městu. Na obrovské plošině z černého kamene se týčilo do výšky a jeho zasmušilé věže se ztrácely v temnotě nad znesvěcujícím světlem, rovněž černým, ale jiného odstínu. Obrovské hranaté budovy z mohutných, jak čedič černých kvádrů, stály proti němu, když šplhal z lepkavé vody a stoupal po schodech, vysekaných v kameni jak schody v přístavištích. Mezi budovami se vypínaly mohutné vysoké sloupy.

Žádný jas pozemského světla by nedokázal zmírnit ponurost tohoto nezemského města. Ze zdí a věží vyzařovalo černé rouhavé světlo, šířící se až nad vodní hladinu v širokých chvějivých vlnách.

Kull si uvědomil, že v tom rozsáhlém prostoru před ním, kde se domy vršily na všechny strany, ho očekává sročený dav nějakých bytostí. Zamrkal, pokoušeje se přizpůsobit oči podivnému světlu. Bytosti se přibližovaly a bylo slyšet šířit se mezi nimi šum, jak šepot trávy, vlnící se v nočním větru. Byly světlé i tmavé, světélkující na pozadí černého města a jejich oči svítily děsivým žářem.

Pak si Kull všiml jednoho z nich, stojícího poněkud vysunutě před ostatními. Podobal se více člověku a jeho vousatá tvář nesla pyšné a urozené rysy, ale vznešené obočí se mračilo.

„Přicházíš jako posel tvého rodu,“ oslovil ho náhle tento jezerní muž. „Zakrvácený a s rudým mečem v ruce.“

Kull se zlostně rozesmál spravedlivostí této facky.

„Valko a Hotathe!“ odpověděl. „Většina té krve je moje vlastní a to díky tvorům z vašeho proklatého jezera.“

„Smrt a zkáza sledují cestu tvého rodu,“ temně poznamenal jezerní muž. „Cožpak to nevíš? My vládli v jezeře modrých vod už před tím, než bohy vůbec napadlo stvořit lidský druh.“

„Nikdo vás neobtěžuje –“ začal Kull.

„Protože se bojíte. Za starých časů se lidé ze země pokoušeli vpadnout do našeho temného království. A my je zabíjeli a propukla válka mezi syny člověka a lidmi z jezera. Stali jsme se silní a šířili hrůzu mezi pozemšťany, protože jsme věděli, že nám přinášejí jen smrt a plodí jen zabíjení. Spřádali jsme kouzla a čary a vnikli do jejich myšlení. Naší magií jsme zničili jejich duše, takže prosili o mír. Tak to bylo! Lidé pak vyřkli tabu nad tímto

jezerem, takže žádný člověk sem nesmí přijít, kromě krále Valusie. To bylo před tisíci lety. Žádný člověk nevstoupil do Kouzelné země a ani z ní neodešel, kromě mrtvoly, plující v klidných vodách horního jezera. Králi Valusie, nebo kdo jsi, jsi ztracen.“

Kull vzdorně zabručel.

„Nehledal jsem vaše proklaté království. Pátrám po Brulovi, zabijákovi, kterého jste zatáhli sem dolů.“

„Lžeš,“ odpověděl jezerní muž. „Žádný člověk se neodvážil do jezera sto let. Přišel jsi hledat poklady nebo loupit a zabíjet, jako celý tvůj rod s krvavýma rukama. Zemřeš!“

Kull ucítil šum magických kouzel kolem sebe. Zaplnily vzduch a začaly nabývat fyzickou podobu, plujíc ve chvějivém světle jak chomáče pavučin, dotýkajíc se ho tykadly. Kull sebou zneklidněně trhl a pak máchl rukama a roztrhal je na kusy. Proti prudké primitivní logice divocha neměla tato úpadková magie dostatek sil.

„Jsi mladý a silný,“ ozval se jezerní král. „Hniloba civilizace ještě nevstoupila do tvé duše a naše kouzla ti nemohou ublížit, protože jim nerozumíš. Musíme tedy zkusit něco jiného.“

Jezerní bytosti vytáhly dýky a pohly se směrem ke Kullovi. Král se jen zasmál a odstrčil se zpět ke sloupům, pevně svíraje meč, až mu nabíhaly mohutné pletence svalů na rameni.

„Toto je hra, které rozumím, duchové,“ smál se.

Zastavili se.

„Hledáš únik ze záhuby marně,“ varoval ho jezerní král, „protože my jsme nesmrtelní a nemůžeme být zabiti smrtelnou rukou.“

„Teď zase lžeš,“ odpověděl Kull se lstí barbara, „protože podle tvých, vlastních slov jste se báli smrti, přinášené mým rodem. Můžete sice žít věčně, ale ocel vás může zabít. Zamyslete se. Jste křehcí, slabí a nešikovní v rukou. Držíte své zbraně zcela nezkušeně. Já se narodil a byl vychován pro zabíjení. Vy mne zabijete, protože jsou vás tisíce a já sám. Ale vaše kouzla selhala a dříve než padnu, mnoho z vás zemře. Budu vás zabíjet po tuctech. Pomyslete, lidé z jezera, stojí má smrt za vaše životy?“

Protože si Kull byl vědom toho, že muži zabíjející ocelí, mohou také ocelí zemřít, vůbec se nebál. Nad ním se vznášela příliš často hrozba zkázy, krve a hrůzy.

„Ano, uvažte,“ opakoval, „není pro vás lepší vydat mi Brula a nechat nás jít, než mít mé tělo uprostřed hromady mečem probodaných vašich mrtvých, kdy jásot z vítězství je velmi tichý? Objeví se tu Piktové a Lemurijci s mými žoldáky, kteří mne budou sledovat i do Zapovězeného jezera a smáčejí Kouzelnou zemi vaší krví, zemřou-li tady. Oni znají jiná tabu a nebudou brát ohled na tabu civilizované rasy. Ani se nebudou starat o to, co pak postihne Valusii. Budou myslet pouze na mne, který jsem z jejich barbarské krve.“

„Starý svět se řídí cestou zkázy a zapomnění,“ zamyslel se jezerní král. „A my, co jsme byli kdysi všemocní, musíme strpět troufalost arogantního divocha ve vlastním království. Přísahaj, že tvá noha už nikdy nevzkročí do Zapovězeného jezera, a že nikomu nedovolíš porušovat tabu. Pak můžeš svobodně odejít.“

„Nejdříve mi ale vydejte Zabijáka.“

„Žádný takový muž nikdy nepřišel do jezera.“

„Ne? Ale kočka Saremes mi říkala –“

„Saremes? Ano, známe ji dávno. Kdysi připlavala zelenou vodou a pobývala tu několik století na dvoře Kouzelné země. Má sice moudrost věků, ale nevím, že by mluvila jazykem pozemšťanů. Opravdu, není tu žádný člověk, přísahám –“

„Nepřísahaj ani bohům, ani d'áblům,“ přerušil ho Kull. „Dej mi slovo jako pravý muž.“

„Dávám ti ho,“ řekl jezerní král a Kull mu věřil, protože měl majestátní chování krále, při kterém se Kull cítil být malý a hrubý.

„A já ti dávám slovo, které nikdy neporuším – že žádný člověk sem nevstoupí a ani vás jinak nebude obtěžovat,“ zavázal se Kull.

„Věřím ti, protože jsi odlišný od pozemšťanů, které znám. Jsi opravdu král, a co je cennější, čestný muž.“

Kull mu poděkoval a zasunul meč do pochvy. Pak se obrátil ke schodům.

„Víš vůbec, jak se máš dostat do vnějšího světa, králi Valusie?“

„Myslím,“ odpověděl Kull, „že když budu plavat dostatečně dlouho, najdu cestu. Vím, že mne had sebral u jednoho ostrova, a že jsme plavali dost dlouho, až sem, do jeskyně.“

„Jsi odvážný,“ řekl jezerní král, „ale takto bys mohl doplavat tak do věčných temnot.“

Pozvedl obě ruce a k patě schodů připlul behemot.

„Chyť se tohoto oře,“ pokynul jezerní král Kullovi, „zanese tě bezpečně na pobřeží horního jezera.“

„Moment,“ ozval se Kull. „Jsem teď pod ostrovem, nebo pod pevninou – nebo je tato země pod dnem jezera?“

„Jsi ve středu vesmíru, jako vždy. Čas, místo i prostor jsou iluzí, neexistují jinak, než pouze v mysli člověka, který potřebuje limity a hranice v uspořádání, aby to pochopil. To je základ reality, jejíž všechny objevy jsou pouze povrchní projevy, stejně jako horní jezero jsou jeho vody i vodami tohoto pravého jezera. Teď jdi, králi, protože jsi muž pravdy, i když jsi byl první vlnkou zvedajícího se příboje divokosti, která rozdrtil svět dříve, než se vzdá.“

Kull poslouchal pozorně, rozumějíc málo, ale chápal, že toto je vysoká magie. Potřásl rukou jezernímu králi, poněkud se zachvějíc z doteku, který nebyl dotekem lidské ruky. Ještě jednou pohlédl na velké černé budovy, tiše stojící a na šumící tvory, podobné nočním můrám, mezi nimi. Naposled pohlédl na lesklý povrch proudících vod s vlnami černého světla, hemžícími se jak pavouci. Pak se otočil a sešel po schodišti k vodní hladině, kde vyskočil na záda behemota.

Věk eónu zmizel, temná jeskyně a šum nevidaných bytostí zůstaly za ním, chvíli nad a chvíli pod hladinou nesl behemot krále. Pak zmizel i planoucí mech a oni se vynořili z lesklé modré vody. Kull vstoupil na pevninu.

Jeho kůň stál klidně tam, kde ho nechal. Nad jezero stoupal měsíc a Kull se překvapeně zapřísahal:

„Stěží před hodinou, při Valkovi, jsem tu sestupoval s koně! Myslel jsem, že uplynuly alespoň hodiny, když ne dny, od té chvíle!“

Nasedl a rozjel se k městu, uvažujíc, že něco pravdy může být na poznámce jezerního krále o iluzi času.

* * *

Kull byl unavený, rozzlobený a zmaten. Cesta jezerem ho vyčerpala a roztržené stehno začalo jízdou na koni opět krváčet. Noha mu trnula a to ho činilo rozmrzelým. Ke všemu musel myslet především na to, že Saremes mu lhala, ať už z neznalosti, či ze zlomyslnosti. Poslala ho tak téměř do náruče smrti. Ale proč?

Kull zaklel, když si vzpomenu, co řekl Tu. Kdyby kočka takto hovořila i neúmyslně a bez viny, Kull se rozhodl, že už nebude jejím slovům přikládat takovou váhu, jako dosud.

Jel tichou, stříbřitě se v měsíčním svitu lesknoucí ulicí starobylého města. Strážé u brány na něj hleděly jak na zjevení, ale rozumně se vyvarovaly jakýchkoliv otázek.

Palác našel Kull plný zmatku a vřavy. Zaklel a okamžitě se vydal do poradního sálu a odtud do Saremesina pokoje. Kočka ležela klidně na svém polštáři, ale v pokoji byl Tu a rádci, hovoříce jeden přes druhého. Otroka Kuthulose vidět nebylo.

Všichni pozdravili Kulla divokými hlasitými výkřiky a otázkami, ale král vykročil rovnou k Saremesinu polštáři a upřeně se na kočku zadíval.

„Saremes,“ řekl pak, „ty jsi mi lhala!“

Kočka se na něho chladně podívala, zívla a neodpověděla. Kull beze slova stál a čekal, až ho Tu uchopil za paži.

„Kulle, kde jsi, při Valkovi, byl? Jak to, že krvácíš?“

Kull sebou popuzeně trhl.

„Pust’,“ zavrčel. „Tato kočka mne poslala s falešným poselstvím – kde je Brule?“

„Kulle!“

Král se otočil a spatřil Brula přicházejícího do místnosti, skrovný oděv zaprášen prachem z divoké jízdy. Rysy ve tváři bronzového Pikta byly nehybné, ale oči plály ulehčením.

„U všech čertů!“ horkokrevně vyhrkl bojovník, aby zakryl své city. „Moji jezdci pročesali hory a lesy, aby tě našli. Kde jsi byl?“

„Hledal jsem ve vodách Zapovězeného jezera tvou mrtvolu,“ odpověděl Kull se vzteklym potěšením nad Piktovým znepokojením.

„U Zapovězeného jezera!“ zavolal Brule s bezprostředností divocha. „Copak jsi zdětinštl? Co bych tam dělal? Doprovázel jsem včera Ka-nua k břehům Zarfhanie a když jsem se vrátil, uslyšel jsem Tuův příkaz armádě, aby se vydala tě hledat. Moji muži se rozjeli na všechny strany, vyjma Zapovězeného jezera, protože mne vůbec nenapadlo, že by ses tam mohl vydat.“

„Saremes mi lhala –“ začal Kull.

Ale přerušil ho hluk hádky, rozpoutané na téma, že král by nikdy neměl jezdit tak neceremoniálně a opustit království, aby se staralo samo o sebe.

„Ticho!“ zařval Kull, zvedaje paže, s očima planoucíma nebezpečným žářem. „Při Valkovi a Hotathovi! Jsem snad výrostek, ulévající se za školu? Tue, řekni mi, co se tu přihodilo.“

V tichu, které nastalo po králově výbuchu, Tu spustil:

„Můj pane, byli jsme podváděni od začátku. Tato kočka je, jak tvrdím, klam a nebezpečný podvod.“

„Ale –“

„Můj pane, což jsi ještě nikdy neslyšel o člověku, vydávajícím hlas na dálku, budícím zdání, že mluví někdo jiný, nebo že hovoří někdo neviditelný?“

Kull zrudnul. „Ano, při Valkovi! To jsem blázen, že jsem si na to nevzpomněl! Ten starý kouzelník z Lemurie měl takový dar. Ale kdo tedy –“

„Kuthulos!“ vykřikl Tu. „A já jsem blázen, že jsem zapomněl, že Kuthulos je sice otrok, ale největší učenec a nejmoudřejší muž ze všech sedmi císařství. Otrok té ďábelské Delcardes, která se teď svíjí na mučidlech!“

Kull ostře vykřikl.

„Ano!“ potvrdil vztekle Tu svá slova. „Když jsem vstoupil a zjistil, že jsi odjel pryč, a nikdo nevěděl kam, tušil jsem zradu. Tak jsem sedl a usilovně přemýšlel. A vzpomněl jsem si na Kuthulose a jeho umění vydávat hlas. Dal jsem si to dohromady s tou falešnou kočkou, co ti říkala ty drobnosti, ale nikdy žádné významné proroctví a přidávala klamné argumenty, aby si tě udržela na uzdě.“

Pak mne napadlo, že Delcardes ti poslala kočku a Kuthulose, aby tě oklamala a získala tvou důvěru. Nakonec tě poslala do záhuby. Proto jsem pro ni poslal a přikázal podrobit ji mučení, aby všechno přiznala. Měla to naplánováno velmi mazaně. Ano, Saremes musela mít neustále při sobě otroka Kuthulose – který mluvil jejími ústy a podsouval ti do hlavy ty strašné nápady.“

„A kde je Kuthulos?“ zeptal se král

„Zmizel, když jsem přišel do Saremesina pokoje a –“

„Holá, Kulle!“ zahřměl radostně hlas od dveří a objevila se vousatá, skřítkovská

postava muže, doprovázeného vyděšenou štíhlou dívkou.

„Ka-nue! Delcardes! Takže ty nejsi na mučidlech?“

„On, můj pane!“ běžela k němu a padla před ním na kolena, objímajíc mu nohy. „Oh, králi,“ naříkala, „viní mne z takových strašných věcí! Přiznávám, že jsem tě podvedla, můj pane. Ale nechtěla jsem ti ublížit! Přála jsem si jen vdát se za Kulru Thooma!“

Kull ji zvedl, zmatenu, ale litující dívku pro její evidentní strach a výčitky.

„Kulle,“ ozval se Ka-nu, „to je dobře, že jsem se vrátil včas. Jinak ty a Tu jste uvrhli království do zkázy!“

Tu beze slov zavrčel, žárlíc na piktského velvyslance, který byl současně Kullovým rádcem.

„Když jsem se vrátil, našel jsem palác vzhůru nohama. Lidé běhali nahoru a dolů a padali jeden přes druhého, aniž by dělali cokoli užitečného. Poslal jsem Brula a jeho jezdce, aby se po tobě porozhlédli. Pak jsem se šel podívat do mučírny – přirozeně, že jsem šel nejdříve tam, když tu rozhodoval Tu –“

Kancléř sebou škubnul.

„Když jsem tedy vstoupil do mučírny,“ pokračoval klidně Ka-nu dál, „našel jsem tam malou Delcardes plakat a říkat vše, co vůbec mohla říci. Ale nevěřili jí. Je to jen dítě, Kulle, navzdory její krásě. Tak jsem ji sem přivedl.“

Kulle, Delcardes ti řekla pravdu, že Saremes je jen jejím hostem, a že je kočka velmi stará. Je to pravda. Je to kočka ze starého rodu Plavých, moudřejší než jiné kočky, odcházející a přicházející, kdy se jí zlíbí – ale je to jen a jen kočka. Delcardes měla zvědy v paláci, kteří jí podávali zprávy o všech drobných událostech v paláci, jako například o tajném dopisu, který jsi ukryl v pochvě dýky, i o přebytku v pokladnici – pokladník, který ti o tom přinesl zprávu, byl jeden ze zvědu. Přišel na ten přebytek už dříve a řekl jí o něm, ještě než se to dozvěděl hlavní pokladník. Její špióni byli tví nejoddanější služebníci. Věci, které jí prozrazovali, ti nemohly nijak uškodit. Pomáhali jí, protože ji všichni milovali a věděli, že ti nechce ublížit.

Dostala nápad použít Kuthulose, mluvícího ústy Saremes a získat tak tvou důvěru malými předpověďmi a fakty, které nikdo nemohl vědět, jako třeba to varování před Thulsou Doomem. A pak neustálým naléháním dosáhnout tvého souhlasu k jejímu sňatku s Kulrou Thoomem. Dosažení tohoto cíle bylo jediným Delcardesiným přáním.“

„A pak se stal z Kuthulose zrádce,“ doplnil Tu.

V tu chvíli propukl za dveřmi velký hluk. Vstoupila stráž a vedla mezi sebou vysokou, hubenou postavu, s tváří zahalenou rouškou, ruce svázaný.

„Kuthulos!“

„Ano, Kuthulos,“ potvrdil Ka-nu, ale nevypadal spokojeně a oči mu znepokojeně těkaly. „Kuthulos, nepochybně, se závojem na tváři, aby nebylo vidět pohyb jeho rtů a krčních svalů, když hovořil za Saremes.“

Kull si prohlížel postavu, stojící jak socha. Ticho padlo na skupinu shromážděných, jako by se tudy prohnal závan studeného větru. Ve vzduchu viselo napětí. Delcardes hleděla na stojící tichou postavu a oči se jí rozšířily, když strážce líčily stručnými větami, jak otroka chytily, když se pokoušel uniknout málo používanou chodbou.

Kull se přiblížil ke Kuthulovi a vztáhl ruku, aby mu strhl roušku, zakrývajíc tvář. Skrz hustou látku se propalovaly dvě oči a vstupovaly do jeho vědomí. Nikdo si nepovšiml Ka-nuových rukou, sevřených v pěst a napětí, jaké se projevuje ve strašlivém zápase.

Když se Kullova ruka již téměř dotýkala závoje, protrhl to bezdeché ticho nenadálý zvuk – jako by člověk bouchl čelem nebo loktem do podlahy. Zvuk se ozval někde za stěnou. Kull přešel místnost dlouhými kroky a udeřil do stěny, za kterou se klepnutí ozvalo. Rozevřely se tajné dveře a odhalily zaprášenou chodbu, ve které ležel svázaný, s roubíkem v ústech, muž.

Vytáhli ho odtamtud, postavili a rozvázali.

„Kuthulos!“ vykřikla Delcardes.

Kull zíral. Tvář muže, nyní odhalená, byla jemná a laskavá, jako tvář učitele filosofie a etiky.

„Ano, pánové a dámo,“ promluvil Kuthulos. „Tento muž, který mi ukradl a zneužil můj závoj, mne srazil a svázal. Ležel jsem tam v chodbě a slyšel, jak posílá krále na smrt, jak byl přesvědčen, ale nemohl jsem nic dělat.“

„Ale kdo to pak je?“ Všechny oči se obrátily k postavě se zahalenou tváří a Kull k ní znovu zamířil.

„Králi, pozor!“ vykřikl pravý Kuthulos. „Je to –“

Kull strhl roušku jediným pohybem a zalapal po dechu. Delcardes vykřikla a kolena ji vypověděla službu. Rádci ucouvli a mačkali se v hloučku s bílými tvářemi. Strážé pustily svého vězně a daly se hrůzou na útěk.

Tvář muže tvořila holá lebka, jejíž oční důlky plály zsinálým ohněm!

„Thulsa Doom! Ano, poznávám ho!“ vykřikl Ka-nu.

„Ano, Thulsa Doom, vy blázni!“ rozlehl se dutý hlas. „Největší z kouzelníků a tvůj věčný nepřítel, Kulle z Atlantisu. Toto klání si vyhrál, ale dej si pozor, budou ještě další.“

Roztrhl pouta na rukou jediným pohrdavým gestem a vykročil ke dveřím. Namačkaný hlouček lidí před ním ustupoval.

„Jsi blázen bez trochy soudnosti, Kulle,“ řekl. „Jinak by sis mne nikdy nespletl s tím dalším bláznem Kuthulosem, ani v jeho závoji a jeho šatech.“

Kull viděl, že má pravdu, protože oba byli velmi odlišní jak výškou, tak celkovým vzhledem postavy. Svaly kouzelníka s lebkou místo tváře byly seschlé, jako u dlouho mrtvého člověka.

Král stál. Nebál se, jako ostatní. Byl jen zmaten obratem událostí tak, že ztratil řeč. Pak sebou trhnul, jak člověk, probouzející se sna a v tom se Brule vrhl s tichou zuřivostí tygra kupředu. V ruce mu blýskl zakřivený meč, který se jak blesk vnořil mezi žebra Thulsy Dooma. Bodl tak silně, až se špička čepele objevila mezi Thulsovými rameny.

Brule prudkým trhnutím vytáhl meč z těla, až se zapotácel dozadu. Přikrčil se, připraven udeřit znovu, kdyby to bylo zapotřebí a čekal. Ani kapka krve se neobjevila z rány, která by živého muže musela usmrtit. Tvář lebky se jen smála.

„Už před mnoha lety jsem jako člověk zemřel!“ poškleboval se. „Ne, odeberu se do jiných sfér, až přijde můj čas, ne dříve. Nekrvácím, protože mé žíly jsou prázdné. Cítím jen nepatrný chlad, který zmizí, až se rána uzavře. A vidíte, už je zavřená. Drž se zpátky, blázne, tvůj mistr odchází; ale přijde k tobě opět a ty budeš skučet a krčit se. Pak zemřeš! Kulle, zdravím tě!“

Zatímco Brule rozčileně váhal a Kull stál v nerozhodném zmatení, Thulsa Doom prošel dveřmi a zmizel jim z očí.

„Alespoň, Kulle,“ poznamenal později Ka-nu, „jsi zvítězil v prvním střetnutí s tím mužem s lebkou místo tváře, jak sám uznal. Příště musíme být opatrnější, protože je to vtělený d'ábel – mistr černé magie a rouhání. Nenávidí tě, protože je satelitem velkého hada, jehož moc jsi zlomil. Jen on má schopnost iluze a neviditelnosti. Je příšerný a hrozivý.“

„Nebojím se ho,“ řekl Kull. „Příště budu připraven a moje odpověď bude rána mečem, i když je, jak řekl, nemožné ho zabít. Ale o tom pochybuji. Brule jen nenašel jeho životně důležitý orgán, který i oživlá mrtvola musí mít. To je vše.“

Pak se otočil k Tuovi. „Lorde Tu, zdá se, že i civilizované národy mají svá tabu, jestliže je modré jezero zakázáno všem, kromě mne samotného.“

Tu odpověděl nevrle, rozzloben Kullovým svolením, daným šťastné Delcardes ke sňatku dle jejího přání.

„Můj pane, to není žádné pohanské tabu, jakým se klaní tvůj kmen. Je to záležitost státní prozíravosti – chránit mír mezi Valusií a bytostmi z jezera, které jsou čarodějnické.“

„A my zase udržujeme tabu, abychom neurazili neviditelné duše tygrů a orlů,“ odsekl Kull. „A nevidím mezi tím žádný rozdíl.“

„V každém případě,“ řekl Tu, „musíš si dát pozor na Thulsu Dooma, protože zmizel do jiné dimense a jak dlouho tam bude, nemůžeme vědět, protože může pro nás být neviditelný. Ale určitě se vrátí.“

„Ach, Kulle,“ vzdychl starý taškář Ka-nu, „můj těžký život je srovnatelný s tvým. Brule a já jsme pili ze Zarfhaany a já sletěl dolů ze schodů a pořádně si pohmoždil holeň. A ty jsi celou tu dobu lenošil v hříšném pohodlí na královském hedvábí, Kulle.“

Kull se na něho beze slova podíval a pak se otočil, věnuje svou pozornost netečné Saremes.

„To není kouzelné zvíře, Kulle,“ řekl Zabiják. „Je sice zkušená a vypadá moudře, ale rozhodně nemluví. I mne fascinují její oči svou starobylostí. Ale je to jen a jen pouhá kočka.“

„Tiše, Brule,“ řekl Kull, hladíc obdivně její hedvábnou srst, „je to velmi stará kočka. Velmi stará.“

Přeložila *Eva Konečná*